

ГЛАВА LX.

Іонаѳанъ.

Подиръ побѣдѣ-тъ надъ Голіаѳа, Давидъ ся прѣдстави на царя. Саулъ го приелъ твърдѣ милостиво; а сынъ му, Іонаѳанъ, обикнѣлъ Давида отъ все сѣрдце. Той станѣлъ Давиду пріятель, и като узналъ всички-тъ му добродѣтели, обычалъ го като живота си. За знакъ на пріятелство-то си, Іонаѳанъ подарилъ Давиду дрехѣ-тъ си, оружіе-то, саблѣ-тъ, лѣка и стрѣлы-тъ си.

Саулъ, като ся върщаль дома, взелъ съ себе Давида. Изъ градове-тъ, покрай които минавали, излазили имъ дѣвицы на срѣща съ пѣсни, съ гуслы и тимпаны. Въ тържественны-тъ похвалы дѣвицы-тъ пѣли: „Саулъ побѣды тысящи, а Давидъ тмы (десятины тысящи!)“ Въсторга-тъ, съ какъвъ-то посрѣщали навсѣдѣ Давида, и похвалы-тъ, съ които го обсыпвали, оскѣрбили Саула. Въ гнѣвъ, той казалъ: „Давида почитатъ повече отъ мене; сега какво още не му достига? само царство“. Отъ сѣщо-то время Саулъ хванѣлъ да подозрѣвала Давида, и прѣжне-то уныніе ся пакъ възвърнѣло. Веднажъ Давидъ свирилъ съ гуслѣ прѣдъ царя; Саулъ грабнѣлъ копіе и хвърлилъ въ него; но Давидъ ся уклонилъ отъ тоя ударъ. Това ся случило два пѣти.

Давидъ още единъ пѣтъ побѣдилъ Филистимляне-тъ, за което Саулъ го возненавидѣлъ още повече. Той далъ заповѣдъ на свои-тъ тѣлохранители, въ присутствіе-то на сына си Іонаѳана, да убійтъ Давида. Но Іонаѳанъ казалъ: „Господарю, не согрѣшавай противу Давида, раба твоего; той е невиненъ. Всичко, что е направилъ Давидъ, е за твоѣхъ ползѣ. За тебе той не жали живота си. Не той ли порази Голіаѳа? Не той ли избави Израилтяне-тъ? Ты самъ си бѣше свидѣтель на неговы-тъ подвигы, ты самъ си ги похвали. Зачто искашь да проливашь невиннѣхъ крѣвъ? Зачто да убивашъ челоувѣка, който ти не е направилъ ни наймалко зло?“